

Isten beszél; őszintén és érthetően. Jézus Hegyi beszéde is Isten szava. Ez abban az időben Izráel külön ajándéka volt: Isten beszélt vele, ismerhette akaratát.

Isten a bűnös emberrel beszél: hol vagy, hol van a testvéred stb. Választ is vár tőlünk: őszinte, alázatos, engedelmes választ. (Ádámtól és Kaintól nem kapta meg.) Azután Ábrahámval beszél, aki már hisz neki. Ezt várja azóta is mindenkitől, akit megszólít: hogy higgyen neki.

Izráel ismerhette Isten szavát, akaratát. „Megismertette utait Mózással...” (Zsolt 103,7a): a Törvény is az Ő szava volt.

Isten azért szólít meg, hogy Őt magát ismerjük meg. A „hol vagy” kérdéséből úgy ismerhetjük meg Őt, mint aki keresi az elveszettet. Az ígéreteiből (amiket Ábrahámnak is tett) úgy, hogy Ő kézen akar fogni, vezetni akar, meg akar áldani, áldássá akar tenni, és azt akarja, hogy higgyek neki, bizalommal kövessem.

Isten beszélt „sokszor és sokféleképpen, a próféták által”: rájuk bízta, hogy hirdessék azt, hogy Ő kicsoda, milyen, mit ígér, mit kíván az embertől. Ővelük hirdettette: „élj törvény szerint...” (Mik 6,8), de azt is, hogy „Ő (a Megváltó) bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen”. Megint csak azért, hogy megismerjük Őt: hogy Ő szent, gyűlöli a bűnt, engedelmességet vár (ami az Ő szemében „többet ér, mint az áldozat” – 1Sám 15,22; Mik 6,7–8), de Megváltót küld, aki által megmenti a bűnöst.

Próféta az volt, aki hitt Istennek, engedelmes volt, kész volt ferdítés nélkül hirdetni Isten Igéjét, és vállalta az ezért járó támadásokat.

Hamis próféta az, aki azt hirdeti, amit nem bízott rá az Úr: „saját szíve látomását”. Aki Isten Igéjét (ha egyáltalán hallotta) elferdíti, úgy mondja el, ahogy könnyebben elmondható. Ezzel nem végzi el azt, amit Isten akar: nem szembesíti az embereket a bűneikkel, nem fogják megérteni, hogy Isten kegyelmére, szabadítására szorulnak. Népszerűek akarnak lenni, nem Istennek, hanem maguknak akarnak barátokat, követőket szerezni. „Ragadozó farkasok”: Istentől ragadják el, ami az Övé. – Könnyű erre az útra térni: félelemből, vagy mert minden áron „eredményt” akarok látni, ezért valami olyat hirdetek, élek, amit könnyebb elfogadni. Ez lehet akár vallásos póz is. Lehet, hogy ezt megpróbálják követni, de ezzel ők is csak vallásosak lesznek, nem hívők.

Izráelben az írástudók és farizeusok „túlteljesítették” azt, amit ők a törvényből megértettek; emberi parancsolatokat adtak hozzá. Fel is néztek rájuk: őket tisztelték, de ezzel ők elragadták Istentől a dicsőséget, tiszteletet – ők így lettek „ragadozó farkasok”.

Ma, akik a jó cselekedeteket teszik az üdvösség feltételévé; akik a „dőlj hátra kényelmesen, mert Isten szeret” üzenetet hirdetnek: hamis próféták. Megvannak a követőik, de Jézus figyelmeztet, hogy őrizkedjünk tőlük.

„Gyümölcsseikről ismeritek meg őket.” Maguknak gyűjtik a híveket, vagy Istennek? Van olyan „evangélista”, aki az összejövetelén befolyt adományokból gazdagodott meg. Sem az ő életén, sem a hívei életén nem látszik a jó gyümölcs, a krisztusi természet. És ha rossz a gyümölcs, rossz a fa is.

A jó gyümölcs olyan, amiről bizonyosságot is lehet tenni. ApCsel 20,32–35: Pál nem azzal dicsekszik, hogy „mennyi jót tettem én”, hanem elmondja (sokadszor), hogy ez az az út, amit járni kell minden hívőnek: „munkálkodva az erőtlenekekről gondot viselni”; 2Tim 4,7–8: „ama nemes harcot megharcoltam”; 1Kor 15,11: „de nem én, hanem az Isten velem való kegyelme”.

„Aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát”: azt, amit Ő mond, nem lehet saját erőből és a saját „zsebemre” végezni. Ehhez az Istentől kapott „újult akarat” kell – mert Ő látja, mi van bennem, azt is, ha csak kényszerből, zúgolódva, a felszínen próbállok engedelmeskedni. Hála, hogy ilyenkor sem mond le rólam. „Az apa kiment hozzá és kérlelte” (Lk 15,28) – a nagyfiút, aki ugyan „szolgált”, engedelmeskedett, de elégedetlenkedve. Kérlelte, hogy menjen be, örüljön a többiekkel együtt – mert ha ezt átéli, akkor fogja tudni cselekedni az atya akaratát.

Isten beszél – „ezekben a végső időkben Fia által”. Jézus maga Isten Igéje, amit Ő üzen nekünk: hozzá kell megtérnünk, és hozzá kell hívnunk másokat – úgy, hogy Ő van bennem, az Ő cselekedeteit láthatják. A végső időkben élünk: Istennek nincs újabb szava, nincs más útja az üdvösségre, csak a Fia; amit Ő elvégzett értünk.

Mt 12,50 „Mert aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát, az az én fivérem, nővérem és az én anyám.”